

De Balfour-verklaring van 2 november 1917 (en de rol van Churchill)

www.MinisterieVanPropaganda.org

Op 2 november 1917 heeft de Britse regering de beruchte Balfour-verklaring afgegeven. Een notitie van 67 woorden, gericht aan Lord Lionel Walter Rothschild, vertegenwoordigde een cruciale overwinning voor de zionistische beweging en hielp de weg te bereiden voor de massale verdrijving van het Palestijnse volk uit hun thuisland drie decennia later.

Het politieke zionisme ontstond eind 19e eeuw met als doel een Joodse staat te creëren. Het was een reactie op de wijdverbreide anti-joodse onverdraagzaamheid in Europa en de VS. Tegelijkertijd was het een koloniale beweging die haar staat probeerde te vestigen in Palestina, waar het laatste Israëliëse koninkrijk meer dan 2400 jaar eerder was opgehouden te bestaan.

Sinds haar eerste wereldcongres twintig jaar eerder had de zionistische beweging de sponsoring gezocht van een van de grootste mogendheden ter wereld, zonder welke haar koloniale project geen hoop op succes had. Dat het een koloniale onderneming was, stond buiten kijf. De persoon die wordt beschouwd als de grondlegger van het politiek zionisme, Theodor Herzl, had eerder zijn oproep aan de beruchte Britse imperialist Cecil Rhodes geformuleerd: "Hoe kom ik dan toevallig tot jullie? Omdat het iets koloniaal is. "

De brief van de Britse minister van Buitenlandse Zaken Arthur Balfour, waarin hij zijn steun uitsprak voor 'de vestiging in Palestina van een nationaal tehuis voor het Joodse volk', gaf aan dat het meest afgelegen rijk ter wereld de onmisbare steun zou bieden die de Herzl en zijn opvolger als leider van de beweging, Dr. Chaim Weizmann. .

Geachte Lord Rothschild:

Ik heb het genoegen u, namens de regering van Zijne Majesteit, de volgende verklaring van sympathie met joodse zionistische aspiraties over te brengen, die is ingediend bij en goedgekeurd door het kabinet:

De regering van Zijne Majesteit is gunstig voor de vestiging in Palestina van een nationaal tehuis voor het Joodse volk, en zal haar uiterste best doen om de verwezenlijking van dit doel te vergemakkelijken, waarbij het duidelijk is dat er niets zal worden gedaan dat de burgerlijke en religieuze rechten van bestaande niet-joodse gemeenschappen in Palestina, of de rechten en politieke status van joden in enig ander land. "

Ik zou het op prijs stellen als u deze verklaring ter kennis van de Zionistische Federatie zou willen brengen.

*Met vriendelijke groet
Arthur James Balfour*

De verklaring volgde op maanden van debat binnen het Britse kabinet, dat zoals de meeste Europese en Amerikaanse regimes van die tijd grotendeels door antisemieten werd bevolkt. Het enige prominente joodse lid van het kabinet, Edward Montague, was keihard gekant tegen het politieke zionisme, en het uitvaardigen van de verklaring, waarvan hij geloofde dat deze het effect zou hebben van een verdere scheiding en marginalisering van het joodse volk in Engeland en elders.

In feite is dat precies waar veel van de antisemitische "christelijke zionisten" en andere topregeringsfunctionarissen die de oprichting van een zionistische staat steunden, op hoopten.

Antisemieten en pro-zionisten

In 1920 publiceerde de aartsimperialistische en toekomstige koloniale secretaris en premier, Winston Churchill, voor een Britse krant een artikel met de titel "Zionisme versus bolsjewisme: een strijd om de ziel van het Joodse volk". In een sectie met de titel "Goede

Joden en Slechte Joden", bood Churchill zijn "theorie" van duizenden jaren van een vermeende wereldwijde Joodse "samenzwering" aan, die culmineerde in de Russische Revolutie:

“Vanaf de dagen van Spartacus-Weishaupt tot die van Karl Marx, en tot Trotski (Rusland), Bela Kun (Hongarije), Rosa Luxemburg (Duitsland) en Emma Goldman (Verenigde Staten), deze wereldwijde samenzwering voor de omverwerping van beschaving. . . het speelde een duidelijk herkenbare rol in de tragedie van de Franse Revolutie. Het was de drijvende kracht achter elke subversieve beweging in de negentiende eeuw; en nu heeft deze groep buitengewone persoonlijkheden uit de onderwereld van de grote steden van Europa en Amerika eindelijk het Russische volk gegrepen. . . ”

Toen presenteerde de fel antisemiet Churchill zijn reden om de oprichting van een zionistische staat te steunen:

“Het zionisme biedt de derde sfeer aan de politieke opvattingen van het Joodse ras. In gewelddadige tegenstelling tot het internationale communisme, presenteert het de Jood een nationaal idee van een indrukwekkend karakter. Als resultaat van de verovering van Palestina is het aan de Britse regering gekomen om de kans en de verantwoordelijkheid te hebben om voor het Joodse ras over de hele wereld een thuis en een centrum van nationaal leven te verzekeren. Het zionisme is al een factor geworden in de politieke stuiptrekkingen van Rusland, als een krachtige concurrerende invloed in bolsjewistische kringen met het internationale communistische systeem. ”

Wat de meerderheid van het Britse kabinet motiveerde om voor de Balfour-verklaring te stemmen, had alles te maken met de belangen van het rijk en niets met die van het Joodse volk.

In november 1917 werd een groot deel van de wereld overspoeld door de Eerste Wereldoorlog, en de Britse regering had de toestemming nodig van haar belangrijkste bondgenoten, Frankrijk en de VS, die eerder dat jaar in de oorlog waren gekomen. President Woodrow Wilson, dicht bij, zo niet lid van, de racistische en antisemitische Ku Klux Klan, gaf in oktober zijn instemming.

Reactie in de Arabische wereld

Het nieuws van de Balfour-verklaring leidde tot verontwaardiging in Palestina en de Arabische wereld. De vermaarde Palestijnse intellectueel Edward Said beschreef het jaren later als zijnde gemaakt: “(a) door een Europese macht, (b) over een niet-Europees grondgebied, (c) zonder acht te slaan op zowel de aanwezigheid als de wensen van de inheemse meerderheid woonachtig in dat gebied, en (d) het nam de vorm aan van een belofte over hetzelfde gebied aan een andere buitenlandse groep. ”

In 1917 was de bevolking van wat het Britse mandaat (kolonie) Palestina zou worden meer dan 92 procent moslim en christen, en minder dan 8 procent joods. De meeste van de reeds lang bestaande joodse gemeenschap (in tegenstelling tot recente, voornamelijk Europese kolonisten) waren antizionistisch.

De Palestijnse historicus Dr. Ismail Zayid schreef over de verklaring: “Het is interessant op te merken dat het vierletterige woord “ Arabisch ” niet één keer in dit document voorkomt. . . . De Arabieren die 92 procent van de bevolking van Palestina vormden en 89 procent van het land bezaten, verwijzen als de niet-joodse gemeenschappen, is niet alleen belachelijk, maar opzettelijk frauduleus. . . . Palestina behoorde niet toe aan Balfour om dergelijke vrijgevigheid op zich te nemen. ”

Hoewel de Balfour-verklaring oproept tot nationale rechten (een "nationaal huis") voor de zionistische kolonisten die uit Europa en Amerika komen, bevat de verklaring van Balfour alleen "burgerlijke en religieuze rechten voor de bestaande niet-joodse gemeenschappen".

'Nationaal huis' was een diplomatieke uitvlucht die bedoeld was om de echte bedoeling te verhullen. Eerdere versies van de verklaring gebruikten de woorden "de wederopbouw van Palestina als een Joodse staat".

Op het moment dat het briefje van Balfour werd verzonden, stond het grootste deel van Palestina nog onder de controle van het Ottomaanse rijk, waaronder het grootste deel van wat nu bekend staat als het Midden-Oosten. Het Britse leger trok pas in december 1917 Jeruzalem binnen.

De Britse commandant, generaal Edward Allenby, weigerde drie jaar lang om de Balfour-verklaring in het Arabisch te laten drukken, uit angst voor een volksopstand. Maar de waarheid kon niet lang voor de mensen verborgen blijven. Van 1922-48 werden op 2 november jaarlijks protestmarsen gehouden in Palestina.

De bolsjewistische revolutie legde imperialistische plannen voor het Midden-Oosten bloot

Vijf dagen nadat de Balfour-verklaring was uitgegeven, schudde de bolsjewistische revolutie de wereld. Op 23 november publiceerde het nieuwe Sovjetcommissariaat van Buitenlandse Zaken de geheime verdragen die waren ondertekend door de afgezette tsaristische regering, het belangrijkste was de overeenkomst tussen Sykes en Picot, die zowel de werkelijke doelstellingen als de dubbelhartigheid van de zogenaamde "democratische bondgenoten" aan het licht bracht.

De Balfour-verklaring en de Sykes-Picot-overeenkomst werden door de opkomende Arabische nationale beweging algemeen beschouwd als een dubbel verraad door Groot-Brittannië.

Tijdens de Eerste Wereldoorlog, die begon in 1914, stuurden de Britten een militaire afgezant, TE Lawrence, om de steun in te roepen van Arabische leiders, met name de Hasjemitische koning Hoessein bin Ali, die heerste over de Hejaz-regio van het westelijke Arabische schiereiland. De Britten beloofden steun voor een onafhankelijke Arabische staat in ruil voor Arabische militaire deelname aan de oorlog tegen het Ottomaanse rijk.

Op hetzelfde moment dat deze beloften werden gedaan aan een Arabische leider, stelden de ministers van Buitenlandse Zaken van het Britse, Franse en Russische rijk, samen met hun bondgenoten in Italië en Griekenland, in het geheim een plan op om het Ottomaanse rijk in de nasleep te verdelen. van de oorlog. Frankrijk zou het huidige Syrië, Libanon en delen van Turkije en Irak ontvangen. Rusland, Griekenland en Italië zouden grote delen van het moderne Turkije krijgen, Palestina en het grootste deel van Irak zou worden toegevoegd aan het Britse rijk, dat al Egypte, Soedan, Koeweit, Jemen en Iran omvatte of beheerste.

De nieuwe Sovjetstaat heeft het verdrag opgezegd en afstand gedaan van alle territoriale ambities.

Nadat de Eerste Wereldoorlog eindigde in november 1918, werd een nieuwe staat, bestaande uit wat nu Syrië, Libanon, Palestina en West-Jordanië is, gesticht met als hoofdstad Damascus, maar werd in 1919 door Franse troepen verpletterd. De door imperialisten gedomineerde Volkenbond verleende Frankrijk "mandaten" over Syrië en Libanon, en Groot-Brittannië over Irak en Palestina.

De Balfour-verklaring werd opgenomen in de voorwaarden van het Palestijnse mandaat van Groot-Brittannië, en de migratie van zionistische kolonisten vanuit Europa nam dramatisch toe in de jaren 1920 en 1930, waarmee de weg werd geëffend voor de gedwongen verdrijving van het grootste deel van de Palestijnse bevolking in 1948.

De Palestijnen hebben tientallen jaren geleden onder de meest brute onderdrukking, maar ze zijn niet verslagen.

Vandaag, 2 november 2017, gingen duizenden Palestijnen opnieuw de straat op om de Balfour-verklaring aan de kaak te stellen en hun heroïsche strijd tegen de koloniale bezetting voort te zetten.